

So te zgodbe kaj drugačne od stotisočih zgodbic, ki jih slišimo in vidimo vsak dan?
So morda samo ponavljanje že tolikokrat slišane, videne in doživetega?
So res potrebne naše pozornosti, če niso drugačne?
Seveda so potrebne naše pozornosti.
To so pripovedi o žalostnih in veselih trenutkih,
o trenutkih zmag in porazov,
zgodbe o bitkah za življenje,
za smisel, upanje in prihodnost.
Zgodbe vseh nas...

Urška je kot zvezda sreče zasijala v življenju Majde in Martina Graja, ko sta jo posvojila in ji podarila svoj topel dom. Po letu dni je srečna družinica dobila še bratca Urbana. To obdobje je bilo čas nastajanja njihovih najlepših družinskih spominov...

Kot vse deklice njenih let je bila tudi Urška nagajiva, radovedna, z leskom v očeh in rdečih ličk... Njeno odraščanje sta zaznamovali dve veliki ljubezni: klavir in konji. Jezditi je začela že kot devetletna deklica in se kasneje resno lotila treniranja preskakovanja ovir, kjer jo je zvesto spremljala njena kobilica Nobless. Bila je tudi odličnjakinja v šoli in nadarjena pianistka. Imela je odprte vse možnosti in nad njo je lebdela svetla prihodnost...

Nato pa – šok... Smrtonosna bolezen Urške... Diagnoza: Non Hodgkinov limfom... – rak... Svetla prihodnost se je odtrgala od belih oblakov, silovito treščila ob tla in se razletela na tisoč drobnih koščkov... Zgodilo se je avgusta 2002. Urška je imela šele šestnajst let...

Sedaj je minilo kar nekaj let od takrat... Urška je spet med nami. Še vedno se bori. Pogumno kot levinja. Dolgih deset mesecev svoje mladosti je pustila med štirimi stenami bolnišnice. Kar tako, čez noč je morala odrasti in se soočiti s svojo boleznijo. V tej borbi je izgubila svojo otroško brezskrbnost, naivno vero v preprostost življenja, ki teče mirno in lagodno kot dolinska reka. Zaradi spoznanja, da se je potrebno boriti, je počepnila in počasi začela zbirati koščke svoje prihodnosti, ki so se razleteli po tleh. Vsi, ki smo jo poznali in jo imeli radi, smo klečali z njo in ji pomagali sestavljati koščke v nov mozaik. S pismi, obiski, objemi, lepimi željami...

Urška danes ni več dekle – je že odrasla mlada ženska, izjemno pozitivna, topla in neustrašna osebnost, ki nikoli ne toži nad svojo usodo. Naj bo vzor nam vsem, ki nam naši drobceni življenjski problemi predstavljajo nepremostljivo oviro. Naj nam bo spodbuda, da bomo odprli oči in se ozrli okoli sebe, prestopili svoje okvirje in okove ter se podarili nekemu, ki potrebuje naš nasmeh, objem, našo vero vanj...

... kot je to Urška sama povedala:

»V mojem srcu je medtem dozorela odgovornost do sočloveka v stiski - do mojih prijateljev na hemato-onkološkem oddelku Pediatrične klinike v Ljubljani. Čisto majceni so in tudi že veliki, vsi pa potrebujejo toplo besedo in takšne pogoje za bivanje na oddelku, da jim bodo zasijale očke tudi v najhujših urah trpljenja.«